

Am primit totul de la Tine, Doamne!

Gabriel Stănciulescu

Am primit totul de la Tine, Doamne!

Mă înfățișez cu privirea la Icoana,
Și îmi spun ruga trimisă către Cer,
Dar văd cât sânge se scurge pe coroană
Și este tot mai frig în trupul Său stigher.

Și-L rog adesea să-mi lumineze calea,
Mai vreau iubirea dăruită-n apogeu,
Dar El, mereu mi-alungă încrâncenarea
Și apoi simt, profund, credința-n Dumnezeu.

Ades huzuresc prin pofte când mi-e bine,
Și-mi doresc bogăție, mereu mai mult,
Nu am măsură când binele îmi devine
Falsă încântare, născută din exult.

Mă refugiez abil când dragostea mă vrea,
Și savurez cu fast momentele ce-mi dai,
Nu rar eu simt că viața noastră-i grea,
Iar fericirea-i un dar ce temporar o ai.

Îmi dai destul, mai mult decât am vrut să cer,
Și când mi-ai luat, cu milă, a fost lumesc!
Pentru mine moartea nu este un mister,
Căci am primit totul, și Doamne... Te iubesc!

Autor: Gabriel Stănciulescu